

[Bertel Dahlgaard.]

som man ser, blevet meget magert: besparelser på vel ialt 100 000 kr., hvoraf hovedparten dog ikke er reelle besparelser, idet bevillingerne ikke ville være blevet brugt fuldtud, og besparelserne ville altså alligevel være fremkommet på tillægsbevillingsloven til næste år. Selvom ministrene ikke mener i øjeblikket at kunne tage ansvaret for yderligere besparelser, og selvom finansudvalgets formands udtalelser i betænkningen vel nok var tænkt til udvortes brug, til brug i en agitation, hvori man er fritaget for at stå til ansvar, vil det imidlertid ikke sige, at døren skal være slået i for yderligere besparelser i fremtiden, tværtimod. På det civile område må vi udvise streng økonomi, og på det militære område må vi bort fra den fremgangsmåde, der er så almindelig nu, at dette område er fredhelligt, og at ethvert militært krav mødes med eftergivenhed, også af finansudvalgets formand, det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Derfor har det radikale venstre i finansudvalget ønsket et samråd med statsministeren og også med andre ministre, og det radikale venstres medlemmer i finansudvalget har overfor ministeriet afgivet den erklæring, at man kan regne med, at de besparelser i administrationen, som ministeriet mener at kunne tage ansvaret for, vil blive mødt med velvilje af det radikale venstre. Der skal ikke herske tvivl om, at den stilling, der er taget til besparelsesforslagene, er sket på ministeriets ansvar, og at ministeriet ikke er standset af vrangvilje her i tinget eller af vrangvilje fra vor side.

Derfor skal der heller ikke fra mig i dag lyde bebrejdelser til det ærede medlem hr. Jensen-Broby, fordi han vil spare, men jeg er nødt til at bebrejde ham, at hans bestræbelser for at spare hidtil væsentligt har bestået i at tale om det ud ad vinduet, og at de sjældent indenfor finansudvalgets fire vægge har givet sig praktisk udslag. Ethvert fornuftigt menneske forstår jo, at besparelser på statsbudgettet ikke opnås ved, at man siger, at en række poster skal nedsættes med lige mange procent uden hensyn til en saglig overvejelse af, hvilken begrundelse der er for nedsættelse af den enkelte post. Sådan kan man virkelig ikke fritage sig selv for at give en fornuftig begrundelse for det, man foreslår, og mest af alle burde finansudvalgets for-

mand være højt hævet over en sådan underlødighed behandling af finansielle spørgsmål. Såfremt finansudvalgets formand vil erstatte sine vinduestaler med handling i finansudvalget, vil han få støtte af det radikale venstre; han ved, at påkaldelse af sund økonomi ikke har været forgæves overfor os. Resultater opnås imidlertid ikke ved forvirrede paradeforslag, men ved sagligt og ofte strengt arbejde med problemerne, saglig gennemgang af bestående bevillinger, større tilbageholdenhed overfor nye bevillinger — og her må vi påkalde finansministerens gode medhjælp — og endelig visse ændringer i det bevillingssystem, vi arbejder under. Herom vil jeg til slut gerne sige et par ord.

For en måneds tid siden stod der i „Berlingske Aftenavis“ en artikel af den forretningskyndige ved civilforsvaret, hr. Erik Vogt, en artikel, der indeholdt nogle udtalelser, som har interesse i denne forbindelse. Jeg skal se bort fra nogle af hr. Vogts udtalelser, der viser, at han ikke har tilstrækkeligt kendskab til visse sider af rigsdagens arbejdsform, men på eet punkt pegede han på noget centralt. Han siger, at det er meget godt med hovedrevisionen, den kritiske revision, vi har her i landet, og den er selvfølgelig nødvendig, men understregede han stærkt, man må aldrig glemme, at revisionen altid kommer bagefter. Det, systemet mangler, siger han, er et kontrolorgan, som rigsdagen skulle have, en mand med meget store beføjelser og tilsvarende ansvar overfor rigsdagen; han må have direkte kontakt med finansudvalget under administrationen af de løbende bevillinger.

I slutningen af 1949 nedsatte den daværende finansminister under forvaltningskommissionen et udvalg vedrørende statens budget og regnskabsvæsen, og dette udvalg tiltrådtes af 4 medlemmer af finansudvalget; afdøde departementschef K. H. Kofoed var udvalgets kyndige formand. Ved et møde i udvalget, der afholdtes i november 1949, fremsatte jeg et lignende forslag som det, jeg her har nævnt. Dette forslag gik ud på, at finansudvalgets arbejde i betydelig grad skulle omlægges, et utal af petitesser skulle sorteres ud fra finansudvalgets arbejde, men til gengæld skulle der gives finansudvalget en mulighed for at beskæftige sig med finanserne efter større linier, herunder også mulighed for gennem en økonomisk og